

Петър Слабаков

23. 4. 1923 – 17. 5. 2009

Петър Слабаков – един от любимите актьори на българския народ в течение на половин век, ни напусна на 86-годишна възраст. Той бе познат с над 150 роли в киното и бе едно от лицата на политическата промяна в края на 80-те години на миналия век.

БИОГРАФИЯ

Петър Слабаков е роден на 23 април 1923 г. в Лясковец. Двамата му прадедовци са четници в четата на капитан дядо Никола през 1856 г. Завършва гимназия в Шумен и задочно „икономика на промишлеността“ във Варна. Бил е тракторист и леяр. Участник е в Отечествената война (1944–1945) като доброволец. Започва работа като статист, а по-късно – като актьор във Варненския драматичен театър (1953–1957), играе в драматичните театри в Бургас (1957–1960), в Пловдив (1960–1963), в театър „Трудов фронт“ – София (1963–1964), в Народния театър за младежта (1964–1965), в драматичния театър в Перник (1965–1966), в киноцентър „Бояна“ (1966–1967), в театър „София“ (1972–1979), в Държавния сатиричен театър (1980–1991).

Сред по-известните му роли в театъра са: Свилен в „Свекърва“ от А. Страшимиров, Ланс в „Двамата веронци“ от Шекспир, Лопахин във „Вишнева градина“ от Чехов, Алексей в „Оптимистична трагедия“ от Вишневски, Лука в „На дъното“ от Горки, Плюшкин в „Мъртви души“ по Гогол и др. „Той играеше себе си в обстоятелствата, без това да накрънява образа. Трудно можеше да се намери тогава актьор, който така да защитава някакви позиции. Не става дума толкова за граждански позиции, както бяхме свикнали, а за буйност срещу ограниченията на живота“, казва за него Вили Цанков.

Петър Слабаков е един от най-продуктивните български киноактьори. Открояват се изпълненията му във филмите „Смърт няма“ на режисьорите Христо Писков и Ирина Актасева, „Пленено ято“ на Дучо Мундров, „Шибил“ на Захари Жандов, „Цар и генерал“ на Вълко Радев, „Звезди в косите, сълзи в очите“ на Иван Ничев, „Вечни времена“ на Асен Шопов, „Покрив“ и „Черешова градина“ на Иван Андонов и др. Член е на Съюза на артистите в България и на Съюза на българските

филмови дейци.

На сцената и в бита той бе свободолобив бунтар, който умира над 30 пъти на екрана. Напуска със скандал редица театри, изключван е от Партията, но си остава твърдоглав и безкомпромисен. През целия си живот той твърдо отстоява своите принципи и не се примирява с нищо.

През 1994 г. Слабаков заедно с третата си съпруга – актрисата Цветана Гълъбова, се уединява в село Бериево (Ловешко). Баща е на известния режисьор Андрей Слабаков, като двамата дори работят заедно в „Баща ми“ (2003 г.) и „Хиндемит“ (2006 г.)

Петър Слабаков е награден е с орден „Червено знаме на труда“ (1974 г.), с орден „Народна република България“ – първа степен (1983 г.). През 2003 г. е удостоен със званието „Почетен гражданин на Лясковец“, а година по-късно очаквано получи и „Аскеер“ за цялостно творчество.

ПОЛИТИЧЕСКА АНГАЖИРАНост

Той е сред учредителите на Комитета за защита на Русе (март 1988 г.) и на Клуба за гласност и демокрация, на Независимото сдружение „Екогласност“ (1989 г.) и на СДС (декември 1989 г.).

Председател е на НС „Екогласност“ (ноември 1989 – март 1990). Председател е на партията „Политически клуб „Екогласност“ – от 1992 г. до юни 1995 г., когато напуска като председател и като член. На 11 февруари 2006 г. на Шестата извънредна отчетно-изборна конференция в Хасково Петър Слабаков е избран за почетен председател на партията. Депутат беше от СДС във VII Велико Народно събрание от Русенски многомандатен избирателен район (1990–1991) и от ПК „Екогласност“ в 37-ото Народно събрание (1995–1997).

(Р. К.)

ДУМИТЕ НА АРТИСТА:

„Сам се излъгах, но само за 3–4 месеца след 10 ноември. Нещата започнаха да ми се проясняват още на първите митинги. Всеки гледаше да хване депутатско място, всеки гледаше себе си. Въобще не чаках никакви отлюспвания, сам се магнах. И сега спя спокойно, защото никого не съм искал да излъжа. Но не понасям мен да ме лъжат.“

„Аз ще бъда в опозиция на всеки, който дойде на власт. Защото който и да е той, забравя, че трябва да свърши нещо добро, да помогне на хората. Самозабравя се. Човек е егоистично същество, организъмът му е пълен с мръсотии“.

„...Убеден съм вече, че човекът е най-калпавата твар, защото е дарен с мозък, а тъкмо с него може да ликвидира всичко.“

„...Единственият Бог за мен е природата. Едно време са се прекланяли пред слънцето, пред дърветата, пред бурята. Това е Богът. Ние сме нищожества. Летял съм със самолет – нищо не се вижда от 10 000 м. Като се спускате по-ниско, по тънки линийки като пращинки вървят коли. И в тях има по трима-четирима човека. И тези пращинки се опитват да разрушават земното кълбо, та да се самоунищожим.“